

**Σκέψεις νεώτεροι
των πριν σφώτεροι.**

Φ. — Παπαρθέλα του καιρού,
δπου πάντοτε και τώρα
κουθεντιάεις κουτουροῦ,
'εγαίνου μυστικά' στὰ φόρα.

"Όπου τώρα σταματήσης
κατασκόπους θ' ἀπαντήσης
και σπιούνους δαιμονίους
μὲ σκοπούς καταχθονίους.

Νὰ σπιούν' ἡμεδαποί,
ἀλλὰ νὰ κι' ἄλλοδαποί.
Νὰ κατάσκοπος κι' αὐτός,
νὰ κατάσκοπος κι' ἄκείνος,
μας κυττάζει προπετῶς
ξένου κι' ἐγγυερῶν ὁμήνου.

Μόσχος χρυσὸς θωπεύεται,
Μόσχος χρυσὸς θωπεύει,
καθεὶς κατασκοπεύεται,
καθεὶς κατασκοπεύει.

Κατασκοπεῖα πανταχοῦ,
Βρῆ Περικλῆς κωθωνί,
και κάθε Τλήμωνος πτωχοῦ
παρηγορία μόνη.

Κατασκοπεῖται φοβεραὶ κι' ἐδῶ θ' ἀνομηθεῖν,
κατάσκοποι κρυφὰ κρυφὰ σὲ παρακολοῦθον,
κι' ἔταν ἀργὸς ἡ γρήγορος ἀπὸ τὸ σπῆτι βγαίνης
κι' ὁπότεν πρὸς ἐπαίγουσαν ἀνάγκην σου πηγαίνης.

Βλέπω τὸν Πατριόπουλο, τὸν Βάλεθ, τὸν Δεγάκη,
ἴως κι' ἐγὼ μαζί μ' αὐτοὺς νὰ πάω σὲ Λιγάνι,
κι' ἐμπρὸς στὴν Θέμιδα σκιρτῶν
νὰ τῆς εἰπῶ: συχώρα...
και τὸν Παπᾶ και τὸν Μαρτὸν
τοὺς ἀνακρίνουσιν τώρα.

Πρέπει. καθεὶς νὰ σιωπᾷ
σαλπίρης φαυφαρόνος,
και τὸν Μαρτὸν και τὸν Παπᾶ
κατηγοροῦν σύγχρονως.

Κατηγοροῦν κι' αὐτοὺς τοὺς θρό, πού' κἀνανε παρῆα
και μὲ τοὺς ἄλλους βλάμηδες ἐπέρασαν ὄρατα,
κατηγοροῦν κι' αὐτοὺς τοὺς θρό, πού' κἀλαμον κρατοῦντες
ἰσκαρώναν, ὡς λέγεται, χρυσάεις δουλειαὶς μὲ φούνταις.

'Εγ' ὁμως σὺν ἐπισεικῆς
τοὺς πάντας συγχωρῶ,

πρὸς ἄλλους φέρομαι γλυκός,
και δὲν κατηγορῶ
μήτε κι' αὐτὴν τὴν γάτα μας, δεπὸ τὴν λένε γραῖα,
κι' ἔχει τὰ μάτια γαλανὰ και τὴν οὐρὰ μακραιά.

Δὲν πρέπει μόνον μερικοὶ
νὰ φαίνωντα ἰσημαντικοί,
νὰ τρέχουν' στῆς Εὐδρώπαις.

Κι' ἄλλοι' στῆ φτώχεια νὰ τρυφοῦν,
γὰ μπάριμπα-ντόρο νὰ φοφοῦν,
και νὰ καπνίζουσι γόπαις.

"Όταν ἐγὼ κοικοπαθῶ, τότε τὸ πᾶν ἐρρέτω,
και μίμης Περικλέτω.
Εἶναι δυσφώρητον τὸ ζῆνδιὰ κενῶν ἐλπίδων,
δὲν πρέπει νὰ παρέχωνται σὲ μερικοὺς ὄφῆλη,
κι' ἄλλοι' ν' ἀντλοῦν νυχθημερὸν σὲ πίθους Δαναῶνων ...
ἡ φτώχεια καλοπέρασι πρὸ πάντων τώρα θέλει.

"Ας πάφη πᾶ τὸ βρασεῖ,
κοινὰ γὰ' μένα και γὰ' σὲ
τσιφλίκια και μετόχια.

Κι' ἐσκαφέθησαν κι' αὐτοὶ καλά
νὰ πάρουν κάμποσα φιλά,
νὰ σκοῦξουν: ἔξω φτώχια.

**Κάτι κρυπτογραφικὰ
πράγματα σημαντικὰ.**

Φ. — Τώρα μάθε, φίλε χάχα,
πὸς τὰ κρυπτογραφικὰ,
ποδοῦν μέσα μυστικά,
εἶναι νοῦμερα μόνάχα.

Μάθε, φίλε μου, πρὸς γνῶσιν ἐνός, κι' ἄλλου μυστικοῦ
πὸς χρειαζέσται σπουδή,
κι' ἐγὼ ξέρω τὸ κλειδί
κάθε κρυπτογραφικοῦ.

Π. — Τί μοὺ λές;
Φ. — Σκασιμός, σιάπα,
κι' ἄλλοτε θαρρῶ σοῦ τόπα
πὸς τὸ σποῦδαα και τοῦτο.
Π. — Λοιπὸν ἔλα μέθε μοῦ το.

Φ. — "Αφινος κοντά μου στάσου,
κάνε τέσσαρα ταυτῆά σου
και τὰ μάτια σου, γουρούνη.

Δὸ δῶδεκα κι' ἑφτά,
κάνε μᾶς δίνετε λαφτά,
κάνε θὰ γίνωμε σπιούνη.

